మానసమయూరి

- కస్తూరి మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

సుమంత్ ఉన్న గది చేరారు.

బయట ఆగిపోయాడు శరత్.

అతడివైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది ప్రశాంతి.

'నువ్వెళ్లు. నేను బయటే ఉంటాను' మాట అస్పష్టంగా వచ్చింది.

'వాడికి ఇపుడే మనం ధైర్యం చెప్పాలి. వాడికి ఆత్మవిశ్వాసాన్ని పెంచాలి. రండి' అంది.

వీళ్ల వెంట వచ్చిన వాళ్లు ఆగి వీళ్ళద్దరివైపే చూస్తున్నారు.

'నువ్వెళ్లు. నేను కాసేపయ్యాక వస్తాను. నాకు టైమ్ కావాలి' అన్నాడు శరత్. మరోమాటకు ఆస్కారం ఇవ్వకుండా బయటకు వచ్చాడు, ఆస్పత్రి పేరు గుర్తుపెట్టుకున్నాడు.

జేబులో చేతులు పెట్టుకుని గమ్యంలేకుండా నడవటం ఆరంభించాడు.

ఒక నిర్దిష్టమైన ఆలోచన లేదు. నిర్దిష్టమైన గమ్యం లేదు. కేవలం నడక. ఏదైనా భౌతికమైన శ్రమ కావాలి. ఎంత శ్రమ అంటే అలసిపోవాలి. మనసుకు మెదడుకు తమ పనిచేసేంత శక్తి ఉండకూడదు.

నడక వేగం పెరిగింది.

ఎటూ చూడటం లేదు శరత్. దారి ఎటు తీసుకు వెళ్తే అటు వెళ్తున్నాడు.

దుకాణాలు, వాహనాలు, మనుషులు దాటుతున్నారు. ఎవరినీ చూడటంలేదు అతడు.

మనసు శూన్యంగా ఉంది. మెదడు ఖాళీగా ఉంది.

'అంతా శూన్యం!' అనిపిస్తోంది అతడికి.

మనిషి జీవితం అర్థంలేనిది. మనిషి ఆశలు అర్థం లేనివి. మనిషి నిరాశలు అర్థంలేనివి. మనిషి భావనలు అర్థంలేనివి.

ఎందుకు పుడతామో తెలియదు. ఎందుకు చదువుతామో తెలియదు. ఏమౌతామో తెలియదు. ఏమీ తెలియదు. కానీ జీవిస్తూంటాం. కాలం గడిపేస్తుంటాం.

యె జీవన్ సఫర్ ఏక్ అంధా సఫర్ హై

బహక్ నా హై ముమ్‌కిన్, భటక్ నే క డర్ హై

ఈ జీవిత ప్రయాణం ఓ గుడ్డివాడి ప్రయాణంలాంటిది. ఈ ప్రయాణంలో దారితప్పే భయం ఉంటుంది.

'అసలు దారి అంటూ ఉంటేకదా దారితప్పటానికి!' అనుకున్నాడు శరత్.

పిల్లవాడిని కన్నప్పుడు వాడు ఏమౌతాడో తెలియదు.

ప్రేమగా పెంచుతున్నప్పుడు అనుక్షణం వాడి భవిష్యత్తు గురించి బెంగపడుతూంటాం కానీ వాడు ఏమౌతాడో తెలియదు. ఏ దారి ఎంచుకుంటాడో తెలియదు. వాడేదో దారి ఎంచుకుంటాడు.

ఆ దారిలో వాడేమౌతాడో వాడికే తెలియదు.

యే అంధేరా ఘనా ఛా రహా

తేర ఇన్సాన్ ఘబ్రాగయా

హోరహా బేఖబర్, కుఛ్ న ఆతా నజర్

సుఖ్ క సూరజ్ ఛుపా జారహా

దియ తూనే హమే జబ్ జనమ్

తూహీ ఝేలేగ హమే సబ్ కె గమ్

దట్టమైన చీకటి అలుముకుంది.. మనిషి మనస్సు భయంతో నిండింది. ఏం జరుగుతోందో తెలియదు. ఏం చేయాలో తెలియదు. ఏమీ కనబడటంలేదు. అంతా చీకటి. ఆ చీకటిలో సుఖమనే సూర్యుడు దుఃఖమనే మేఘాల మాటుకు వెళ్లిపోతున్నాడు. కానీ మాకు జన్మనిచ్చిన నీవే, మా అందరి దుఃఖాలనూ తీరుస్తావు అని మా నమ్మకం.

శరత్ మనస్సు దుఃఖంతో నిండింది.

తన పరిస్థితి అలాగే ఉంది -

అంతా చీకటి. కానీ తన దుఃఖాన్ని తానే భరించాలి. తన కష్టాన్ని తానే ఎదుర్కోవాలి.

ఏడీ అందరి కష్టాలను తొలిగించే భగవంతుడు?

అయినా భగవంతుడు మనిషి కష్టాలు తీరుస్తాడా?

అంతా మనిషి మనసుని చేసుకునే మోసం

తిరిగి తిరిగి అలసిపోయాడు శరత్. దారిపక్కన ఓ బండరాయి మీద కూర్చున్నాడు.

అంతలో ఒక ఆలోచన అతడిని బలంగా తాకింది.

ఇప్పుడు తనకు వచ్చిన కష్టమేమిటి?

సుమంత్ ఆత్మహత్య ప్రయత్నం చేశాడు.

కానీ అది సుమంత్ జీవితం. సుమంత్ నిర్ణయం. దాన్లో తనకేం పాత్ర ఉంది. సుమంత్ జన్మించేందుకు కారకుడు తాను. వాడికి చదువు చెప్పించాడు. కానీ ఏం చదవాలి? ఎలా చదవాలి? ఎంత చదవాలి తాను నిర్ణయించలేదు.

ఎలా ఆలోచించాలో చూపించాడు. కానీ వాడికి నచ్చినట్టువాడు ఆలోచించాడు. వాడి గమ్యం వాడు నిర్ణయించుకున్నాడు. ఈ జీవితంలో దేనికీ ఎవరూ బాధ్యులుకారు. ఎవరి జీవితాలు వారివే. ఎవరి అదృష్టం వారిదే తన జీవితం, తన ఆలోచనలపైనే తనకు నియంత్రణలేదు. తన శరీరంలో జరిగే తన ప్రాకృతిక చర్యలపై తనకు నియంత్రణలేదు. తన ఊపిరి ఆడటం పైనే నియంత్రణ లేదు. మరి, తన సంతానంపై, వారి భవిష్యత్తుపై, వారి ఆలోచనలపై తనకు నియంత్రణ ఉండాలని ఎలా ఆశిస్తాడు? ఈ ప్రపంచంలో ఎవరికి వారు ఒంటరే. బంధాలు, అనుబంధాలు అన్నీ మనం కల్పించుకున్నవే. తనకసలు కష్టమే లేదు. తన ఉద్యోగం తనకుంది. ప్రశాంతి ఉద్యోగం ప్రశాంతిది. తిండికి లోటులేదు. మరి మనశ్శాంతి ఎందుకు లేదు?

ఎందుకు లేదంటే, తమ పరిధిలో లేని, తను నియంత్రణలో లేని, తమవాడనుకుంటున్న వ్యక్తి తన ఇష్టం వచ్చినట్టు ప్రవర్తించి జీవితాన్ని దెబ్బ తీసుకుంటున్నందుకు అంతేనా? అదో కష్టమా?

Your children are not your children.

They are the son's and daughter's of the life's longing itself.

They come through you, but not from you.

Andi though they ar with you, yet they belong not to you.

You may give them love, but not your thoughts

For they have their own thoughts.

ఇందులో బాధపడేదేముంది? కష్టం ఏముంది?

మనసు తేలికైనట్టు అనిపించింది.

గబగబా వెనక్కు ఆస్పత్రివైపు నడవటం ఆరంభించాడు.

'అందరూ అబద్ధం చెప్తున్నారమ్మా. కుమ్మక్కయి నన్ను సినిమా నుంచి పక్కకు తొలగించాలని చూస్తున్నారు.' కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ చెప్పాడు సుమంత్.

'ఎందుకురా.. అందరూ నీ ఫ్రెండ్సే కదరా?' అడిగింది ప్రశాంతి.

ఆమెకు సుమంత్‌ను చూస్తే జాలిగా అనిపిస్తోంది.

అడవిలో తోడేళ్లు నక్కలు, పులులూ ఉంటాయన్న గ్రహింపు లేకుండా అవన్నీ తన స్నేహితులే అనుకుని వాటితో విహారానికి వెళ్ళిన లేడి గుర్తుకు వస్తోంది సుమంత్‌ని చూస్తూంటే. అందరూ తనవారే అనుకుని తీరా చూస్తే ఎవరూ తనవారు కారని గ్రహింపుకు వచ్చిన అమాయకుడు గుర్తుకు వస్తున్నాడు సుమంత్‌ని చూస్తూంటే.

'ఎవరూ నా ఫ్రెండ్స్ కాదమ్మా. ఎవరికి వాళ్లు తమ కెరీర్‌ను చూసుకుంటారమ్మా. నాన్న డబ్బులు ఇవ్వనన్నారు కదా! నేను అదే చెప్పి నా టాలెంట్ పెట్టుబడి అన్నానమ్మా. నాతో అడ్డమైన చాకిరీ చేయించుకున్నారు. నన్ను పక్కకి నెడుతున్నారు. నా అవసరం తీరిన తరువాత సినిమా హిట్ అయితే నాకు పేరు వస్తుందేమోనని భయం.'

'మరి ఎవరో అమ్మాయిని ప్రేమించావన్నారు?' సూటిగా అడిగింది ప్రశాంతి.

ముఖం దిండులో దూర్చాడు సుమంత్.

అతడు ఏమీ మాట్లాడక పోవటంతో అతడి తలమీద చేయివేసి నిమిరింది ప్రశాంతి.

'నిజమా?' అని అడిగింది.

దిండులో తలదూర్చి వెక్కి వెక్కి ఏడవటం ప్రారంభించాడు సుమంత్.

ప్రశాంతి మనసు ఎలానో అయిపోయింది.

'ఎందుకు దుఃఖం మనిషికి? ఎంత దుఃఖం!' అనిపించింది.

అతడి తల నిమురుతూ మౌనంగా ఉంది.

మనిషి సంతోషాన్ని కోరుకుంటాడు. కానీ దుఃఖాన్ని ఏరికోరి తెచ్చుకుంటాడు. సుఖం లేదని ఇంకాస్త ఏడుస్తాడు.

ఆమెకు శరత్ ఎప్పుడూ పాడే పాట చరణం గుర్తుకు వచ్చింది.

ఘర్ సే చలేథే హమ్ తొ ఖుషీ కే తలాష్ మే

గమ్ రాష్ మే ఖడేథే వొహీ సాథ్ హో లియే

సుఖాన్ని సంతోషాన్ని వెతుకుతూ ఇల్లు వదిలి వెళ్తే, బయట దారిలో విషాదం నిలబడి ఉంది. అదే వెంట నడుస్తోంది.

కాస్సేపటికి అతడి ఏడుపు ఉధృతం తగ్గింది.

'అమ్మా.. నేను ఇక్కడినుంచి రాను. ఇక్కడే ఉంటాను. నేను వదిలి వచ్చేస్తే నా శ్రమ అంతా వృధా అయిపోతుంది. నేను రాసిన రాతలు వేరేవాళ్ళవి అయిపోతాయి. నా ఆలోచనలు వాళ్ళవి అయిపోతాయి. ఇంతకాల కష్టపడినది వాళ్ళపాల అయిపోతుంది. నేను అన్నీ వదిలేసి రాను. నేను ఫైట్ చేస్తాను' ఆవేశంగా అన్నాడు.

ప్రశాంతి ఏమీ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయింది.

ఇంతలో ఒక అమ్మాయి గదిలోకి అడుగుపెట్టి ప్రశాంతిని చూసి అడుగు వెనక్కువేసింది.

అమ్మాయి అందంగా ఉంది. ఆధునికంగా ఉంది.

కాస్సేపటికి బెరుకు బెరుకుగా లోపలకు వచ్చింది.

'నమస్తే ఆంటీ' అంది.

ఆమె స్వరం విని సుమంత్ దిండు తలమీద పెట్టుకుని పరుపులోకి మరింతగా ఒదిగాడు.

'ఇందులో నా తప్పేమీ లేదాంటీ. నేను అందరితో మాట్లాడినట్లే మాట్లాడాను. సుమంత్ అపార్థం చేసుకున్నాడు. ఆంటీ మీరైనా చెప్పండి. నవ్వుతూ మాట్లాడిన ప్రతివాడితో ప్రేమలో పడమని. మీరూ ఉద్యోగం చేస్తున్నారు కదాంటీ మీరు నవ్వుతూ మాట్లాడిన ప్రతివాడినీ మీరు ప్రేమిస్తున్నారంటే ఎలా ఉంటుంది ఆంటీ?'

ఆమె మాట పూర్తవకముందే పులిలా లేచాడు సుమంత్.

'షటప్ యూ బిచ్' అరిచాడు.

నిర్ఘాంతపోయింది ప్రశాంతి.

తన కొడుకు, తను అల్లారు ముద్దుగా పెంచినవాడు, తను సంస్కారం నేర్పినవాడు, తన రక్తమాంసాలేకాదు, గుణగణాలు సంస్కారం వారసత్వంగా పొందినవాడు ఒక అమ్మాయిని అలా అసభ్యంగా, కుసంస్కారం ప్రదర్శిస్తూ సంబోధించటం ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. బాధ కలిగించింది. అంతులేని ఆవేదన కలిగింది.

తన కొడుకు అలాంటి మాట ఓ అమ్మాయిని అంటాడని ఆమె కలలో కూడా ఊహించలేదు. మగవాళ్ళు ఆడవాళ్ళ గురించి చులకనగా మాట్లాడతారని తెలుసు. కానీ తన కొడుకు... ఎంత తన కొడుకయినా మగవాడు.

ఆమెలో విరక్తి భావన కలిగింది. తొలిసారిగా తన కొడుకు తనవాడు కాదేమో అనిపించింది.

ఇన్నాళ్ళ ప్రేమ, ఇన్నాళ్ళ భావనలు అన్నీ వృధా అనిపించింది. 'డోన్ట్ టాక్ టు మి లైక్ దట్ యూ బ్రూట్ అండ్ ఇడియట్' అరిచింది ఆ అమ్మాయి. కన్నీళ్ళు ఆపుకుంటూ 'సారీ ఆంటీ మళ్ళీ కలుస్తాను' అని వెళ్ళిపోయింది.

గదిలో నిశ్శబ్దం భయంకరంగా ప్రతిధ్వనించసాగింది.

సుమంత్‌కి తల్లి ముఖం చూసి భయం కలిగింది.

ఆమె ముఖంలో బాధ గడ్డకట్టినట్టుంది.

'స్త్రీని గౌరవించటం తన కొడుకుకి నేర్పకపోవటం తనదే లోపం' అనుకుంటోందామె మనసులో పదే పదే. ఆమెకి సుమంత్ వైపు చూడాలనిపించటంలేదు.

ఎదిగిన పిల్లలను రెక్కలు వచ్చిన పక్షితో పోలుస్తారు. రెక్కలు వచ్చి ఎగరాల్సిన పక్షి రెక్కకు గాయమై నేలవాలితే దాన్ని దగ్గరకు తీసి దాని గాయం నయమయ్యేంతవరకూ ఆశ్రయం ఇవ్వాలి. రెక్కలు బాగవగానే మళ్ళీ వదిలేయాలి. అంతే తప్ప 'నాది' అనుకోకూడదు.

సుమంత్ ఆత్మహత్య ప్రయత్నమే ఆమెలో విరక్తి కలిగించింది.

పిరికి వాళ్లంటే పరమ అసహ్యం ఆమెకి. ఆ పిరికితనం ఏదో గొప్పతనంగా భావించే వాళ్లంటే మరీ అసహ్యం. ఆ పిరికివాడు తన కొడుకు కావటం బాధ కలిగించింది. కానీ ఆడవాళ్లను అవమానించే వాళ్లను క్షమించదు. అలాంటివాడు తన కొడుకు కావటం ఆమెకు తానేదో ఘోరమైన నేరం చేసిన భావన కలిగింది.

అలాంటి పరిస్థితులలో గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు శరత్.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments